

*„Úgy uralkodik felettünk Krisztus,
hogy mi magunk borulunk le a lába előtt.
Ő nem leigáz bennünket,
hanem mi hajtjuk oda a fejünket Jézus keblére.
A mi szolgálatunk a szeretet,
Krisztus uralma pedig fölöttünk a végtelen szeretet.
Ezért Krisztusról, a Királyról ez a kép áll előttünk.
Ott állok az ajtóban és zörgetek:
aki kinyit nekem, ahhoz bemegyek és vele étkezem,
ő meg énvelem.
Íme, Krisztus királysága.
Milyen testvéri találkozás ez,
milyen szeretetben megvalósult ünnep!”*

Krisztus, a Mindenség Királya

Eisenberg

Arról elmélkedjünk ebben a szentmisében, hogy Krisztus a mi Királyunk.

Mi pedig Krisztus népe vagyunk.

Mit jelent az, hogy a királyunk Krisztus, hogy mi Krisztus népe vagyunk?

Szent Pál apostol a Szentleckében erre a kérdésre az első választ azzal adja meg, hogy Krisztus elsőszülött a holtak közül.

Krisztus feltámadt a halálból.

De hogyan támadt fel?

Nem egyedül.

Krisztus nincs egyedül a dicsőségben, mert Ő első a sokaságban.

Krisztus úgy támadt fel, hogy körülveszi Őt egy végtelen, megszámlálhatatlan, nagy nép.

De honnan jön ez a nép?

Honnan van ez a sokaság?

Magából Krisztus feltámadásából.

Krisztus úgy támadt fel, hogy teremtett egy világot.

Amikor Krisztus feltámadt új ég lett és új föld.

Krisztus feltámadásának ereje benépesítette ezt a világot.

Tehát nincs egyedül, hanem sokaság veszi körül.

Olyan sokaság, amelyet Ő teremtett meg.

Ezért az Ő népe ez a sokaság.

És ezért Ő király ebben a világban, hiszen Ő teremtette,

Ő irányítja, Ő kormányozza.

És mert Ő alkotta, azért ez a nép mindenben aláveti magát Krisztusnak.

Mindenben engedelmes neki.

Nem ellensége, hanem jóbarátja.

Úgy tartoznak össze Krisztussal, mint testvérek.

Ilyen király Krisztus: Testvér-király.

És ilyen népe vagyunk mi Krisztusnak: engedelmes, kisebb testvérei.

Az Ő kezének, dicsőséges, feltámadt kezének az alkotásai vagyunk.

Vajon a felkelő Nap sugarai nem engedelmesek a Napnak?

Nem arra ragyognak, amerre a Nap halad?

Hiszen a Napból sugároznak.

Fényük a Nap fénye, melegük a Nap melege.

Mindenben a Nappal tartoznak össze.

Így vagyunk mi Krisztus Király népe:

a feltámadt Krisztus a mi felkelő Napunk,

és mi az Ő feltámadásának a sugarai vagyunk.

Krisztus tehát így király.

Ahogy Szent Pál apostol mondja: elsőszülött a holtak közül.

Feltámadt és megteremtett bennünket.

Uralkodik fölöttünk és uralkodik bennünk.

Mi az Ő népe vagyunk.

Nem az ellenségei, nem olyanok, akiket összetör, maga alá vet,

hanem az Ő testvérei, akik belőle születtünk.

A második gondolat, amit az apostoltól tanulunk a Szentleckében, éppen erre vonatkozik.

Szent Pál azt mondja: Mindent alávetett, hogy semmi ne maradjon, ami nincs alávetve neki.

De ez az alávetettség kétféle: alávette magát a halált, mint ellenséget, sok-sok ellenséget vetett alá magának, minden ellenségét legyőzte.

Utolsó ellenségként vetette alá magának a halált.

Krisztus tehát királyként uralkodik az ellenség felett.

Ez az uralkodás azt jelenti, hogy megsemmisíti.

Megsemmisíti a halált, megsemmisíti minden ellenségét, és így uralkodik felettük.

Senki ellene nem állhat.

Azonban van egy másíkfajta alávetés is, hiszen azt mondja az apostol:

Önmagát aláveti az Atyának.

Ez nem olyan alávetés, mint amikor az ellenségeit megsemmisíti, ennek az alávetésnek a neve az engedelmesség.

Krisztus valóban engedelmes volt az Atyának:

engedelmes a halálíg, a kereszthalálíg.

Így veti alá önmagának Krisztus-király az Ő népét.

Így veti alá önmagának Krisztus-király a testvéreit, a barátait.

Hogyan tehát?

Úgy, hogy mi vetjük alá önmagunkat Őnek,

úgy hogy engedelmeskedünk Krisztusnak.

Úgy uralkodik felettünk Krisztus, hogy mi magunk borulunk le a lába előtt.

Ő nem leigáz bennünket, hanem mi hajtjuk oda a fejünket Jézus keblére.

A mi szolgálatunk a szeretet,

Krisztus uralma pedig fölöttünk a végtelen szeretet.

Ezért Krisztusról, a Királyról ez a kép áll előttünk.

Ott állok az ajtóban és zörgetek:

aki kinyit nekem, ahhoz bemegyek és vele étkezem, ő meg énvelem.

Íme, Krisztus királysága.

Milyen testvéri találkozás ez, milyen szeretetben megvalósult ünnep.

Ámen.

2020. november 22.

Takács Gyula plébános atya